

[Axel Kristensen.]

tet. Heri foreligger der udtalelser fra ministeren, som vi ikke har hørt noget som helst om; det må altså være flertalspartierne repræsentanter i udvalget, der har drøftet dem med ministeren.

Det første, der sker, er, at der kommer deputationer til stede i udvalget. Over for dem svarer udvalgets formand og motiverer svarene ud fra det udkast til betænkning, som altså ikke har været drøftet.

Det er en fremgangsmåde, som ikke er rimelig, og jeg går ud fra, at noget sådant ikke vil blive gentaget.

Vi har under den drøftelse, som derefter fandt sted, gjort nogle bemærkninger til forslaget. Vi har f. eks. sagt, at vi mente, at dette lovforslag indeholdt både skat og lån. Nu siger det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at det gør det bestemt ikke, men så er han sandelig uenig med udvalgets formand, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, som klart og tydeligt erklærede i udvalget: dette er både lån og skat. Og under denne diskussion gjorde vi gældende, at vi syntes dog, det var rimeligt at hævde, at når der bliver konstateret et kurstab på 30 pct., når regeringen altså vurderer det til, at disse obligationer er 30 pct. mindre værd, må det være ensbetydende med, at de 133 mill. kr. af de 400 mill. kr., der er tale om, er skat. Derfor henstillede vi, at de pågældende — da som bekendt retsforbundet og det radikale venstre er tilhængere af fradragsretten — fik lov at fradrage dette beløb. Men det var der ikke mulighed for at få lov til.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup siger: ja men senere får man den fulde værdi udbetalt. Ja, det får man, fordi man gennem en årrække får en lavere rente end markedsrenten; man betaler selv marginen fra de 70 pct. op til de 100 pct. gennem en indtægtsnedgang i en årrække, forårsaget ved, at man får for lav en rente.

Regeringens og flertalspartierne forsøg på at give en lettelse for de ældre skatteydere eller tvangslångivere forekommer mig at blotte det helt urimelige i, at man har taget disse mennesker med. Nu skal altså en borger, der er over 70 år — han kan være 83, 84, 85 år eller hvilken som helst alder — betale tvangslån, det skal indestå i 2 år, derefter får han en obliga-

tion, som han kan sælge til kurs 70 — efter regeringens egen vurdering. Er der nogen som helst grund til at komme og sige til disse mennesker: nu skal I indbetale så og så mange penge, I kan få dem frigjort om 2 år — når formålet faktisk blot er at tage de 30 pct. fra dem uden nogen fradragsret? Jeg synes, det er helt urimeligt, at man ikke simpelt hen undtager dem.

Vi har over for udvalgsflertallet og over for ministeren gjort opmærksom på, at lovforslagets bestemmelse om, at man ved konkurs kan få frigjort pengene til den kursværdi, der nu er på obligationerne, kan virke meget farligt, idet det kan friste folk til ligefrem at erklære långivere konkurs. Det er en meget dyr metode; det er derimod meget hyppigt, at firmaer og enkeltpersoner i vanskeligheder får akkord, hvilket gør, at virksomheden, produktionen, bliver reddet. Men efter forslaget, som det foreligger, vil der kun være den udvej at slå de pågældende ned og erklære dem konkurs. Den højtærede minister har lovet os at ville komme med noget om dette ved tredje behandling, og vi håber, det bliver tilfældet, og at man får en fornuftig løsning. Men det er hele tempoet og måden, det skal gå igennem på, jeg kritiserer. F. eks. at man om en bestemmelse i lovforslaget, som man erkender er uheldig, siger: det klarer vi ved tredje behandling. Jeg synes, det ville have været naturligt, om man nu havde fået dette spørgsmål færdigbehandlet; men sent er selvfølgelig bedre end aldrig.

Den ændring, at man sætter en persons privatforbrug i forhold til det tvangslån, han skal betale, er noget, der blev indført ved de interne forhandlinger, som vi andre udvalgsmedlemmer ikke har deltaget i. Det er også karakteristisk for det tempo, der var på, at under udvalgets behandling spurgte retsforbundets repræsentant: hvorfor skal man søge om det, når det er noget, folk skal have, hvorfor kan skattevæsenet ikke simpelt hen bevilge det? Men det syntes den højtærede minister ikke om, han skulle virkelig have lov at bedømme det og kræve oplysninger, og så måtte jeg oplyse retsforbundets repræsentant om, at det forslag, der dengang forelå fra flertallet og ministeren, kun indeholdt den bestemmelse, at den højtærede minister kunne, hvis forbru-